

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

Наши синови

НА ПОЧЕТКУ ГОДИНЕ ПУНЕ САЛЕ НАЦИОНАЛНОГ ТЕАТРА

Публика широм отворила врата

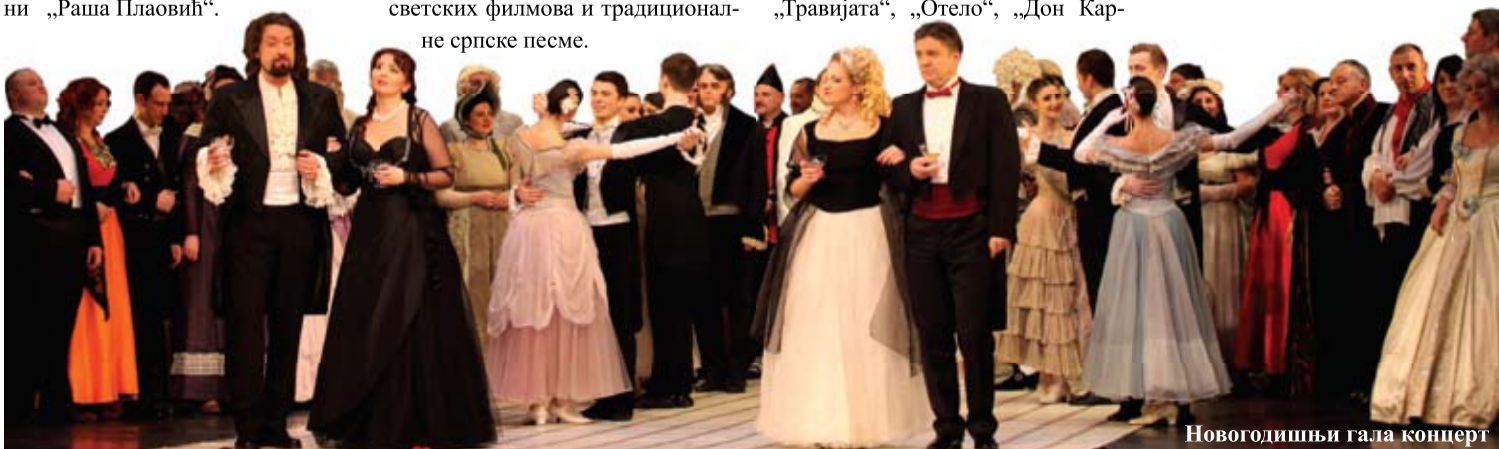
Народно позориште је ове године већ 4. јануара отворило врата публици, а два централна догађаја били су новогодишњи Гала концерт 13. јануара и премијера представе „Наши синови“, Војислава М. Јовановића Марамбоа, која је одржана 24. јануара на Сцени „Раша Плаовић“.

Традиционални Гала концерт солиста, Оркестра, Хора Опере, ансамбла Балета Народног позоришта у Београду и гостију, режирани су Ивана Драгутиновић Маричић, Ана Григоровић и Александар Николић, а имао је програм састављен из три дела, у оквиру којег су изведене популарне арије, канцоне, композиције из познатих светских филмова и традиционалне српске песме.

Концерт је отворен чувеном увертиром Росинијеве опере „Семирамида“, а публика је у препуној сали уживала у аријама и дуетима оперских класика Доницетија („Лучија од Ламермура“, „Љубавни напиток“), Моцарта („Дон Ђовани“), Бизеа („Кармен“), Вердија („Магбет“, „Бал под маскама“, „Трубадур“, „Набуко“, „Травијата“, „Отело“, „Дон Кар-

лос“), Пучинија („Тоска“), Ђордана („Андреа Шеније“)... Изведена је и канцона „О доле мио“, романса „Тамновишњево боје шал“, потом „Шашава песма“ Константина Бабића, композиције из филмова „Грк Зорба“ и „Фантом из опере“, „Валцер цвећа“ из балета „Крцко Орашчић“...

(наставка на стр. 2)

Новогодишњи гала концерт

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

ВЕНЦИ ЗА МАКСУ

управника Дејан Савић, а у име Удружења драмских уметника Србије председник Војислав Брајовић.

М.Б.

АРЧИБАЛД РАЈС

Цаци Михаиловић, Павле Јеринић и Љубивоје Тадић. Представа је урађена у продукцији Центра за стратешке пројекте Београд, а у сарадњи са Народним позориштем.

М.Б.

НОВИ СОЛИСТИ У „НАБУКУ“

У опери Ђузепе Вердија „Набуко“ у режији Огњана Драганова, која је на репертоару Велике сцене вечерас у 19,30 часова, премијерно ће наступити шесторо солиста. Под диригентском управом Ђорђа Павловића, први пут ће се појавити Никола Мијаиловић к.г. (Набуко), Ненад Чича (Исмаил), Сања Керкез (Абигаила), Љубица Вранеш (Фенена), Александар Пантелић (Велики свештеник) и Биљана Солдо (Ана). У улогама Захарија и Абдала, као и на премијери, која је одржана 10. октобра 2007. године, наступиће Иван Томашев и Дарко Ђорђевић.

М.Б.

КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ

Традиционални добротворни Новогодишњи концерт, који Саборна црква приређује на Великој сцени Народне позоришта, одржан је 14. јануара. Програм је отворен поздравом патријарху уз „Тон деспотин“ из архијерејске

литургије, у извођењу хора Првог београдског певачког друштва, а потом су њихов дечији хор и „Колибри“ отпевали песме „Оче наш“ и химну Србије. Новогодишњу поруку патријарха прочитао је старшина Саборне цркве, протојереј-ставрофор Петар Лукић. У програму су учествовали Матија Бећковић, Танасије Узуновић, Љубивоје Тадић, Хаџи Петар Божовић, Бора Ђорђевић, ансамбл „Коло“, групе „Божури“, „Неверне бебе“ и „Бистрик“ & Биљана Крстић... Концерту, који је завршен песмом „Многаја лета“, присуствовали су Његова светост Патријарх Српски, господин Иринеј, председник Републике Србије Томислав Николић и друге значајне личности из јавног, културног и политичког живота Србије.

Р.П.Н.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ПРОСЛАВИЛО СВЕТОГ ЈОВАНА

Позориште изнад свега

Традиционалним обредом и пријемом за велики број гостију, чланова Националног театра, званица из јавног и културног живота и пријатеља Куће, Народне позориште је 20. јануара прославило крсну славу, светог Јована.

Уз саслужење Хора Народне позоришта, којим је дириговао Ђорђе Станковић, обред освећења и сечења славског колача обавио је старшина београдске Саборне цркве, протојереј-ставрофор Петар Лукић, који се потом обратио присутнима.

„Драго ми је да је заштитник ове велике и значајне куће, храма културе нашег народа, неко ко је највећи рођен од жене и онај ко је припремио пут Господу и који је Господу крстио, свети Јован Крститељ. Он је, заправо, човек који је смогао снаге, да у својој проповеди, буде бескомпромисан и да позове ‘покајте се, јер се приближи царство небеско’, казао је Лукић и нагласио да је потпуно природно да ово позориште, уосталом, као и свака српска породица, има свог заштитника и патрона, јер је то у традицији нашег народа. Запосле-

нима у Народном позоришту је поручио да се, колико год је то могуће, одвоје „од неких овоземалских искушења и отпора“.

В.д. управника Народне позоришта у Београду Дејан Савић захвалио је запосленима, бившим запосленима, бројним гостима, а посебно академику Димитрију Стефановићу испред САНУ, што су увеличали славу.

Нагласио је да је свака помоћ Народном позоришту добродошла, али да запослени морају да се ослане на своје снаге и то тако да не забораве на

дobre међуљудске односе.

„Иза нас је веома добра и успешна сезона. Радили смо пуно на томе да међуљудски односи буду добри. Не трајим ја и не мислим да треба да буде једноумље, да сви мислимо исто, то тек не ваља, али морамо бити свесни да нам је позориште изнад свега. Уверен сам

да сви ми који смо овде запослени, волимо Народне позориште и посао који радимо. Да није тако, тешко да бисмо се овде задржали. Са оптимизмом гледам у будућност и имам веру да ћемо сами себи изборити боља времена“, истакао је Савић, који се том приликом захвалио и Саобраћајном предузећу Ласта а.д. Београд, које је ове године било домаћин славе.

Уз честитику за крсну славу, председница асоцијације „Жена плус“ Дубравка Малохоћић донела је на поклон икону Светог Јована, рад академског сликара Мирјане Маровић. Пригодан уметнички програм извело је ансамбл „Musica da Camera Nuova“ чији су чланови Братислав Ђурић (флаута), Едит Македонска (виолина) и Тамара Ђурић (бас флаута), чланови Оркестра Народне позоришта.

Подсећања ради, Народне позориште у Београду је после паузе дуге 67 година, 2001. године обновило обележававање крсне славе, када је протојереј-ставрофор Петар Лукић освештао то здање.

■ Микојан Безбрадица ■

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

На крају програма, Хор и Оркестар извели су композицију „Тамо далеко“. За бис, публика је могла да чује корачницу „Марш на Дрину“. Након тога в.д. управника Народне позоришта Дејан Савић је, у име Куће, присутнима честитао Нову 2014. годину према Јулијанском календару.

Под диригентском управом Ђорђа Павловића, Ане Зоране Брајовић, Ђорђа Станковића, Весне Шоуц и Војкана Борисављевића, у овом четворчасном спектаклу учествовали су прваци Оперe и солисти Гордана Томић, Иванка Раковић Крстоношић, Вук Матић, Софија Пижурца, Дејан Максимовић, Владимир Андрић, Љубодраг Беговић, Јанко Синадиновић, Снежана Савичић Секулић, Ненад Јаковљевић, Душан Плазинић, Драгана дел Монако, Миодраг Јовановић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Иван Томашев, Сања Керкез, Наташа Јовић Тривић, Александар Дојковић, Александра Ангелов и Драгољуб Бајић. Као специјални гости, наступили су уметници из Хрватске, Италије и Еквадора, тенор Миљенко Ђуран, баритон Ђузепе Алтомаре, чији је наступ омогућио

Италијански институт за културу у Београду, и тенор Андреас Кордоба. Костиме је креирала Катарина Грчић, сценографију Невенка Видак, док је за видео дизајн био задужен Петар Антоновић.

Премијера Марамбоових „Наших синова“ на Сцени „Раша Плавић“ изазвала је велику пажњу, с обзиром да је ово ремек дело српске драматургије с почетка двадесетог века ретко извођено у нашим театрима. Иначе, овај комад је последњи део Јовановићеве трилогије („Наш зет“ и „Наши очеви“) објављен је 1906. године и покреће бројна питања која кореспондирају и са данашњим вре-

меном

У овој породичној драми са социјалним набојем, у адаптацији и

режији Тање Мандић Ригонат, улоге су остварили Миодраг Кривокапић (Остоја), Олга Одановић (Христина), Наташа Нинковић (Лена), Милутин Милошевић (Писац, Војислав Јовановић), Ненад Стојменовић (Данило), Бранко Видаковић (Газда Ристо), Предраг Васић (Рајко), Марко Јанкетић (Гиле), Вјера Мујовић (Лепосава), Бранка Петрић (Баба Јована), Зоран Ђосић (Симица, општински послужитељ), Јелена Живковић (Лена), Јелена Благојевић (Драга), Бојана Бамбић (Госпођица Наталија) и Љума Пенев (Госпођица Каравилка).

Драматург представе је Славко Милановић, сценограф Александар Денић, костимограф Олга Мрђеновић, сценски говор је поставила Љиљана Мркић Поповић, сценски покрет Анђелија Тодоровић, избор музике је урадила редитељка, дизајнер звука Зоран Јерковић а продуцент је Милорад Јовановић.

■ М.Безбрадица ■

ТРИ ПИТАЊА ЗА ТАЊУ МАНДИЋ РИГОНАТ

Последице наших избора

Ваша адаптација уводи лик писца, Марамбоа. Овај вешт драматуршки поступак отворио нам је, на идејном плану, шири хоризонт перцепције комада, а с друге стране, стиче се утисак да је на тај начин представа добила пуно на плану темпа. Зашто Вам је, конкретно, било важно да на сцену изведете Марамбоа?

То је пре свега редитељски поступак, кључ којим сам омогућила себи да маштам и стварам сценски језик представе, да не понављам редитељске поступке Мирослава Беловића из 1966. и Јагоша Марковића из 1995. године. Обе представе сам гледала. Зашто Марамбоа? Кад сам читала драму, коју сам још као студенткиња волела, и у чије нивое тумачења и значај нас је надахнуто и студиозно увела Мирјана Миоциновић, поред пишчевих дидаскалија стављала сам и по три знака узвика и коментаре. Марамбоове дидаскалије су дигресивне, духовите, некад бруталне, оне су као одломци романа или кратке приче о људима, београдским миљеима, просторима, нису само упутство глумцу или сценографу. Желела сам да све што је написао у „Нашим синовима“ оживим сценски, да помешам епско, драмско и лирско. Дидаскалије шире отварају видик, а истовремено преко тих прича ми хватамо то време од пре једног века, мирис Београда. Штриховала сам многе ликове и сцене, два лика спојила у један, убацила две дечје

Уводећи лик писца отворио се простор за сценска сажимања, за бирање онога што ће бити издвојено из материје драме.

брзалице и Дисове стихове у епилогу. Компоновала сам слободно представу од дидаскалија, дијалога, баш захваљујући увођењу писца који је у сценском смислу онај који води причу. Пуно пута сам радила драматизације романа или адаптације драма, увек као редитељ у текст уписујући режију. Тако да је то што Ви називате драматуршком интервенцијом заправо чист редитељски концепт. А Марамбо демјург сценске приче кроз кога говоре и писац и редитељ. То је моја шифра, начин како то бујно дело играти данас, користећи се освојеним просторима слободе у позоришном изразу, како ослободити дух дела у данашњем времену.

Комад је писан почетком прошлог века, кроз време и различите системе, на том плану,

различно је тумачен. Шта је, по Вама, суштински важно у данашњем сценском читању „Наших синова“?

У питању је социјална драма, хроника расула једне многочлане породице са Чубуре, пуковника

други редитељ направио би другачији избор све у складу са тим какву причу жели да исприча, шта да фокусира.

Сочан и заводљив пишчев језик прети да глумце заведе на пут карикатуре. Ипак, сви они,

Остоје, којој се у једном тренутку преко линије жеље укрсти живот са једном богатом трговачком породицом из Савамале. Чубура је почетком века ван реона варошког, тамо је комад земље јефтин, насељава је углавном „љута“ сиротиња. Дрму красе бујно оцртани ликови, кратки дијалози. Живот у њој пулсира као у узаврелом котлу. Марамбоова драма је младалачки крик за истином

у позоришту. Натуралистичким поступком, као прецизним оком фотографа, он компоује причу о сукобу генерација, о пропадању патријархалне породице, о кризи ауторитета оца, о блудном сину песнику разпетом између родитељских очекивања, дужности према породици и потреби да оствари себе у својој слободи. Драма поставља низ питања, а једно од њих је и како остварити личну срећу а не повредити друге, како распалити ватру свог пута а не сагорети у њој. На неки начин је то егзистенцијалистичка драма јер нас суочава и са питањем последица наших избора и поступака. Све то у драми је дато кроз мноштво ситуација. Правила сам селекцију сцена, оставила само оно што је и данас после толико година и даље драмски јако, нерасплинуто. Неки

а посебно Наташа Нинковић, успели су да нађу праву меру, која произилази из јасно конципираних карактера, што указује на квалитетан рад са глумцима. Са друге стране, крај комада је својеврсна круна снажног социјалног ангажмана и, на плану форме, наизглед делује апартно, у односу на претходни садржај.

Сваки лик има свој језик и то је језичка полифонија ондашњег Београда. Београђани су дошли из различитих завичајних језичких предела, помешали језике. Госпођа Лена рецимо мисли да прича чистим београдским језиком који по њој кваре шојканери и Шапчани са својим вицецима. За глумце је то изазов. Захваљујући др Љиљани Мркић Поповић лако су се кретали кроз акценте. Наташин лик госпође Лене је језички најбујнији и најдуховитији. Деца пуковника Остоје, синови и кћери говоре као и ми данас. А што се тиче епилога, он је последица догађаја који му претходе. Радња се захуктава кроз чинове, прича тече, ликови дејствују. Епилог је сума. Епилог је живот после пада, пад сам. И он је режиран као партитура беде, очаја, распадања. Као стање, емоција, ситуација која се разлаже, умножава. Он је као јутро после пожара. Њега је било и најтеже режирати јер у њега је уписана и моја најдубља емоција према драми, и нашем времену.

■ Жељко Хубач ■

ФЕБРУАР 2014.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић
БИСЕРКА ЦВЕЈИЋ – ВЕРДИЈЕВА ХЕРОИНА,
поводом 90. рођендана и
35 година педагошког рада,
аутор Драган Стевовић

СЕЃАЊЕ

3. 2 | 18.00

Нина Кирсанова (1898-1989), 25 година од смрти

ОТВОРЕНА ВРАТА

8. 2 | 12.00

КОНЦЕРТ

12. 2 | 18.00

ВРЕМЕ КАТЕДРАЛА

Камерни ансамбл „Impressionato“

КОНЦЕРТ

14. 2 | 18.00

ЗА ЗАЉУБЉЕНЕ

Ансамбл ДУО МОДЕРАТО

АРТ ФАНТАЗИЈА

21. 2 | 18.00

Јавно снимање емисије, аутор Марина Стефановић

ПРОМОЦИЈЕ

24. 2 | 18.00

Монографија о Петру Краљу - КРАЉ

аутор Анита Панић, издавач Службени гласник

МУЗИКА КЛАСИКА

26. 2 | 18.00

Додела годишњих награда ревије „МУЗИКА КЛАСИКА“

ВЕЧЕ ПОЕЗИЈЕ

27. 2 | 18.00

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НУШИЋЕВА ПОЕЗИЈА

Вече поезије, одржано 19. јануара у Музеју Народног позоришта, било је посвећено Браниславу Нушићу. О песничком опусу комедиографа и некадашњег управника Народног позоришта, говорио је др Рашко Јовановић. Нушићеве стихове казивали су глумци Лепомир Ивковић, Павле Јеринић, Бојан Кривокапић и Соња Кнежевић. Публика је била у прилици да чује песме

„Крај колевке своје сестричине“, „Где се двоје свађају, ту се трећи користи“, „Први пут на орању“, „Љуб’те се браћо“, „Не мешај се у туђе послове“, „Поздрав“, „Молитва крај спомена“, „Тешка суза“, „Спомен“, „Два сиротана“...

М.Б.

ПРОМОВИСАНА „СЦЕНА“

У оквиру циклуса „Промоције“, 14. јануара у Музеју Народног позоришта представљен је двоброј часописа „Сцена“ за 2013. годину, у издању Стеријиног позорја из Новог Сада. У разговору су учествовали директор Стеријиног позорја Селимир Радуловић, главни уредник часописа Зоран Ђерић и чланови уредништва Наташа Миловић и Милош Латинковић.

Р.П.Н.

ПОРТАЛ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У ГОДИНАМА УОЧИ ПРВОГ СВЕТСКОГ РАТА

Прекинут замах

Европеизација у српском позоришту почиње крајем 19. и почетком 20. века кроз новине у репертоару, уметничке руководиоце, режију, сценографију, глумачки стил, као и нове укусе и захтеве критичара. Домаћа културна јавност је пратила разноврсна европска збивања захваљујући позоришним ствараоцима који су се школовали и усавршавали у Паризу, Берлину, Прагу и Мо-

кроз савремену организацију, бољу инсценирају и квалитетном глумачком ансамблу. Народно позориште је изводило представе до краја јуна 1914, када је прекинут 45-годишњи рад Позоришта и остатак јубиларне године је протекао у ратном вихору. „Више од четири године после тога неће се палити рампа нити чути шумни аплауз и покличи у овој сали... Позориште је остало пусто.“ (Боривоје С. Стојковић). Рад најзначајније реформаторске управе

ног позоришта у којем су глумачке великане какви су били Тоша Јовановић, Милош Цветић, Милка Гргурова и други, са успехом заменили млади и талентовани глумци Добрица Милутиновић, Божидар Димитријевић, Марија Таборска, Јелена Петковић-Милутиновић, Олга Илић и Богобој Руцковић. Критике тада пишу поред осталих и Јован Скерлић, Јевта Угрчић, Коста Луковић, Милутин Бојић... Сав тај замах уметничких остварења и креира-

ње чврстих темеља модерног позоришта био је прекинут нападом Аустро-Угарске на Србију и Првим светским ратом.

Пред почетак Великог рата у позоришту су радили и диригенти Станислав Бинички и Стеван Христић, а глумачку трупу су сачињавали: Емилија Поповић, Зорка Тодосић, Вукосава Јурковић, Персида Павловић, Марија Таборска, Јелена Милутиновић, Жанка-Живана Стокић, Лепосава Тодоровић, Јелена Ђурђевић, Милица-Мица Бандић, Зорка Златковић, Ана Врбанић, Љубица М. Стојчевић, Љубица Д. Гошић, Вукосава Костић, Видосава Михаиловић, Олга Освалдова, Ружица Брозова, Зорка Поповић, Пера Добриновић, Илија Станојевић, Милорад Гавриловић, Милорад Петровић, Александар Милојевић, Љубомир Станојевић, Витомир Богић, Драгољуб Сотировић, Војислав Турински, Милан Станковић, Добривоје Милутиновић, Божидар Шапоњић, Никола Сланкаменац, Драгољуб Гошић, Миодраг-Мика Ристић, Воја Јовановић, Радослав Веснић, Бошко Николић, Радван-Раја Бојић и Рудолф Фејфар.

Сама зграда Народног позоришта је оштећена у рату, али су већ у децембру 1918. прве импровизоване представе игране у бископу „Касина“. У обновљени „Мањеж“ Народно позориште се уселило јануара 1920, а у обновљеној великој згради рад је настављен 6. јуна 1922. године.

■ Ана Томић ■

Оштећена зграда Народног позоришта из 1916.

ски. Почетком 20. века на сцени Народног позоришта су гостовале трупе европских позоришта, што је омогућавало да се публика упозна са новим уметничким токовима и глумачким изразима, као и да се успоставе нова критичка мерила у кругу стваралаца.

Током првих четрнаест година 20. века долазило је до честих промена министара просвете као и управа Народног позоришта. У јануару 1911. су враћени на место управника – Милан Грол и на место драматурга – Милан Предић, који 1. октобра исте године ангажују Александра Ивановича Андрејева, ученика Станиславског, за главног редитеља (и директора позорнице) чиме су створени су услови да се режији као креативном чину да значајније место у стварању представе. Заједно са њим је ангажован и сценограф, Владимир В. Балузек. Годину дана касније, 12. априла 1912, на место главног редитеља долази Милутин Чекић, први српски школовани редитељ.

Захваљујући свим наведеним околностима, Народно позориште се у годинама пред Први светски рат развија у велику уметничку установу европских вредности

Грол-Предић (1911–1914) прекинут је у залету уметничких остварења и креирања чврстих темеља модерног позоришта. Пошто Грол није био војни обвезник, он 1914.

Током четири године рата, неки чланови позоришта страдају, неки одлазе у заробљеништво, а неки од њих узимају учешће у српским војничким позориштима. Трупа ће се, знатно проређена, окупити после рата.

одлази у Швајцарску, док Предић као официр ступа у војску, одакле се вратио овећан највишим војним одликовањем за храброст. Андрејев и Балузек се враћају у Русију, а државне установе и Влада одлазе за Ниш, привремену ратну престоницу Србије. Део београдских глумаца је мобилисан, док је део наставио да игра у „Синђелићу“ у Нишу као и у Народног позоришту у Скопљу.

Период од краја 19. века па све до 1914. године, био је период брзог уметничког успона Народ-

УСПЕШНО ГОСТОВАЊЕ ПРЕДСТАВЕ „ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛ...

Како умијемо, та

Дуодрама Стевана Пешића „Тесла или прилагођавање анђела“ у режији Душана Михајловића, гостовала је од 13. до 15. децембра у Канади. Првог дана, представа је изведена у Кичинеру, дан касније у Торонту и, на крају ове мини турнеје, у Виндзору. У подели, као и у свим досадашњим извођењима, били су Љубивоје Тадић (Никола Тесла) и Радван Миљанић (Џон Смит).

„Ова представа има чудну судбину. Пошто испрва ништа нисам разумео, наш редитељ Душан Михаиловић ме је храбрио и тада у раду на представи почео сам да сазнајем и да понешто разумем. Сада, после толико година, представа је за Радвана и мене, а и за наше гледаоце сасвим другачија, ваљда због вишка разумевања, који је кудикамо драгоценији од мањка, што је богоугодно, али и због вишка година, што није богоугодно. Рецепт за дуговечну представу исказао се и у Канади“, прича у разговору за „Позоришне новине“ Љубивоје Тадић и напомиње да представа, „да би се дуго играла, мора да буде у почетку добра, а затим сваким извођењем све боља“.

Према његовом мишљењу, публика у Кичинеру, Торонту и Виндзору припада „просвећеним гледаоцима, саговорницима у представи“. Тадић истиче да их је публика после сваког извођења поздрављала стојећим овацијама, а потом би уследили разговори и заједничка фотографисања.

„Све то знало је да траје веома дуго, а најдуже у Виндзору, где смо више од три сата остали

тела направио све штимунге. Сала у Виндзору је при цркви Светог Димитрија, док су дворане у Кичинеру, „Конрад Центгар“ и Торонту „Изабел Бадер театар“ позоришне сале. Свуда смо се трудили да остваримо максимум глумачког и техничког умећа, по оној мисли Марка Миљанова: „Како умијемо, тако и кликујемо“.

Током боравка у Канади, Тадић је са колегом Миљанићем, домаћином Драганом Димитријевићем и в. д. техничког директора Народног позоришта Миланом Марковићем обишао и Нијагарине водопаде који се налазе у непо-

са домаћинима. Волео бих да смо нашим саговорницима, преносећи Теслину филозофску поруку и енергију, улепшали вече, а и макар део живота, као што су они нама. Бане, наш мајстор светла, начинио је подвиг у Виндзору, када је са неколико слабашних расветних

средној близини границе са Сједињеним Америчким Државама. Подсећања ради, кључни човек на изградњи прве хидроцентрале на чувеним водопадима био је управо Тесла захваљујући свом изузетном, систему наизменичних струја који је омогућио знатно лакши и

АГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА“ У КАНАДИ

КО И КЛИКУЈЕМО

и нешто туриста Азијата и осталих, јер је било хладно, око -25 степени, па сам изговорио неколико реченица из Теслиног првог прилагођавања и стихове великог песника Леонарда Коена“.

Наш саговорник открива да се попео на ограду водопада, не би ли био што ближи тој нестварној енергији, упркос знаку који упозорава на опасност.

Првокласна глума

У критичком осврту Жарка Класње, објављеном на сајту www.novine.ca, између осталог је наведено да је реч о једној од најдуговечнијих представа у историји српског позоришта која је, са малим прекидима, на репертоару Националног театра од 1995. године, са више од 250 извођења.

„Глумачки тандем Тадић и Миљанић је уигран и дочарава јединство супротности, немирних мисли и рационалности. Гледајући их из првог реда партера, Тесла ми је увек био некако горе, а Џон Смит негде са стране. Оба глумца су нам својим ауторитативним наступом пружили првокласну глуму и били награђени бурним аплаузом од препуне дворане 'Isabel Bader Theatre' у Торонту“, оценио је Класња.

ефикаснији пренос електричне енергије на даљину.

„Најлепша места које сам обишао су Плитвичка језера, Женева и Охридско језеро, Алпи у свим државама, али Нијагара је нешто посебно. Таква снага и хук објаснили су ми Теслину инспирацију. Никола Тесла је казао да је са 12 година био сигуран да ће доћи на Нијагарине водопаде. Радован и ја смо нешто касније то пожелели, пре две деценије, када смо почели да припремамо представу, али код нас човек не може да буде сигуран ни у шта, а маштање уме да буде опасно по живот. Струјни

удар или пад са висине можеш да преживиш, али неостварену замишљао тешко. Ето, ипак смо се обрели на Нијагариним водопадима, али смо одустали да једну сцену или чак целу представу одиграмо на водопадима за нашу душу и екипу - Драгана, Марконија и Банета

„Волим ризик и опасност, али то никако не бих препоручио остатку човечанства, јер је провалила стварно стрмоглава“, каже Тадић. Он додаје да су људи које су тих дана сретали били различитих судбина, потресних или забавних, зависно од времена и околности када и зашто су стигли у Канаду.

„Сигуран сам да нас је поред истог рода и језика, заједничких пријатеља и много чега блиског, повезала Теслина мисао о хармонији, складу и љубави који су нам често недостају. И порука, да живот и позориште имају смисла, у коју ваља увек веровати“, тврди Тадић.

■ Микојан Безбрадица ■

МИЛОШУ ЂОРЂЕВИЋУ УРУЧЕНА НАГРАДА „ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ“

Изузетна сценска појава

На почетку церемоније доделе Награде „Петар Банићевић“, присутне је, у име Куће, поздравио в.д. директора Дrame Спасоје Ж. Миловановић, а потом је глумац Танасије Узуновић, у својству председника жирија, прочитао образложење у којем је оцењено да је Ђорђевић „глумац изузетне сценске појаве, ванредног шарма, могућности изражавања и сталног напредовања у новим задацима које добија“.

„Дорастао најразличитијим улогама, подједнако добар у класицима и у савременим комадима, Ђорђевић је, верујемо, глумац коме ће ова Награда бити подстицај за још студиознија истраживања глумачког израза. У Народном позоришту у Београду у последњих 11 година, колико је њен члан, показао се кроз најразличитије жанрове и изразе, од улоге Фигара у представи „Фигарова женидба и развод“, Иванка у „Рибарским свађама“, Алцерна у представи „Важно је звати се Ернест“, Милета у „Покојнику“, Клитандра у „Мизантропу“, Симе Поповића у „Госпођи министарки“, Јакоба у „Тишини трезних“, Парчета у „Роналде, разуми ме“... Као и професор Банићевић, од ког је учио, његова професионалност и посвећеност Народном позоришту још један су од разлога за увереност да ова Награда одлази у праве руке. Као позоришну занимљивост ваља истаћи и да се бавио педагошким радом на академији на којој је студирао у Новом Саду, као асистент на предмету Техника гласа. Прва генерација којој је предавао су садашњи чланови Народного позоришта и његове колеге: Игор Ђорђевић, Иван Босиљчић, Нада Шаргин, Сена Ђоровић, Милена Ђорђевић...“, наведено је у образложењу жирија чији су чланови били још и в.д. директора Дrame Народного позоришта Спасоје Ж. Миловановић и драматург Славко Милановић.

Ђорђевићу је награду на Сцени „Раша Плаовић“ уручила унука некадашњег првака Дrame Народного позоришта у Београду Ива Банићевић.

Поздрављен громогласним аплаузом, Ђорђевић је казао да је ово његова прва велика глумачка награда.

„Драго ми је да носи име мог професора. То је потпуно чаробно. Када сам 2003. године дошао у ово позориште, које је било и позориште мог професора, надао сам се да ћу играти са њим, да ћу наставити да учим од њега, да ћу имати његову подршку... Међутим,

три године се нисмо срели, а потом је, 2006. године, преминуо. И вечерас, заправо, овај тренутак, је наш први сусрет на сцени Народного позоришта“, рекао је видно потресен Ђорђевић.

„Надам се да је он поносан што је ова Награда припала мени. Ја јесам. Желим да кажем и да имам изузетну част што сам Награду добио на сцени која носи име Раше Плаовића, који је био професор мог покојног професора. Желео бих да се захвалим жирију, зато што су ми приредили једно од најлепших вечери у мом животу. Такође, захваљујем се својој великој пријатељици и нашој колегиници из дирекције Дrame, Јасмини Урошевић, која ме је кандидовала за ову Награду, као и породици мог професора“, казао је Ђорђевић, додавши да Награду посвећује „љубави његовог живота“ супруги Милени и „татиним анђелима“ сину Јовану и кћерки Уни.

Награда која се састоји од оригиналног уметничког дела са ликом Петра Банићевића (рад Герослава Зарића), установљена је пре две године. Први лауреат био је Игор Ђорђевић, а потом Ненад Стојменовић.

■ М. Б. ■

ПОВОДОМ ЈУБИЛЕЈА

Нушићево венчање са позорницом

Ја сам основну школу и два разреда гимназије свршио у Смедереву, где сам и своје најраније детињство провео. Смедерево је тада, као једина извозна тачка, било необично напредно и богато место, те су често у ту варош залазиле позоришне путничке дружине, а када би оне отишле, ми би деца, што и данас често бива, играли по шумама позоришта. (...) Једва ако ми је било дванаест година, био сам тек у првим разредима гимназије, дошла је позоришна дружина тада чувенога Михајла Димића, зета Јоксима Новића Оточанина, за којега се тврдило да је најбољи Кир Јања. Димић је био прави тип путујућих глумаца прошлога века. На њему увек црни герок, који се спуштао испод колена, око врата „фатермердер“ крагна, необријан, са дугом, уметничком косом, цилиндером из гардеробе на глави и исцепаним ципелама на ногама. Сув и изгладнео, али поносан на свој позив и осетљив на свој уметнички углед.

Трупа је играла у близини моје куће, у башти код „Зеленог венца“ и највећи део реквизита позајмљиван је од моје куће. За мене је била част и понос када би напак као какву столицу на главу и носио је од куће до позоришта и сутрадан на траг. На тој су ми почасті многа деца завидела. Разуме се да сам за те услуге, које смо ја и моја кућа чинили трупи, гледао бесплатно сваку представу, стојећи крај саме бине,

тамо где цигани свирају. Како сам био мали растом, ја сам таман допирао очима и носем до позорнице, те могу рећи да сам том приликом, у буквалном смислу те речи, први пут омирисао позорницу.

Но ја сам тада доживео и ретку срећу која је била ускраћена осталој смртној деци, да се по који пут нађем и иза кулиса и да својим очима видим како се намештају кулисе, како се фарбају глумци и како

Током целе 2014. године у којој слави́мо 150 година од рођења Бранислава Нушића, Позоришне новине ће, кад год за то буду постојали услови, читаоцима поклонити по неку занимљиву причу о нашем великом позоришнику. Овог пута преносимо његово сећање на прво заљубљивање у позориште (Бранислав Ђ. Нушић, Часопис „Сцена“ из 1936/37. бр. 11)

себи лепе браде и бркове. Све ми је то доцније врло корисно послужило у дечјим играма позоришта а на првом месту обезбедило ми ауторитет, те сам увек ја бивао управник тих позоришта.

У трупи Михајла Димића играли су већином родољубиви комади: „Хајдук Вељко“, „Бој на Косову“, „Крст и Круна“, „Смрт Стевана

Нушић као гимназијалац са пријатељима

Дечанског“, „Два наредника“ и по некоји Стеријин комад. (...) Главне улоге у тим комадима играо је обично тада млади глумац Михаило Рисантијевић, доцније шеф статиста у београдском позоришту. И тада још незграпан као и доцније, и тада говорећи оним млекацким дијалектом, којим се он упорно све до смрти служио, нама је деци, па и великоме делу публике, он необично импонувао својом појавом. Када би у трећем чину Хајдук Вељко упао у турски логор, Рисантијевић би рунуо као медвед, у два корака би прегазео позорницу а дечурлија, која је статирала Турке и од које је Рисантијевић био читав метар виши поваљала би се по позорници као краставчићи сручени из вреће. У публици би тада настало

неописано одушевљење и она се искрено дивила јунаштву Рисантијевићевом.

Кад се сетим са коликим сам поштовањем ја тада посматрао Рисантијевића када би прогегао поред моје куће. Ни слутио тада нисам да ћу једног дана, статирајући у београдском позоришту, пасти под његову управу, а још мање да ћу једног дана ја њему бити управник.

Када је устанак у Босни већ букнуо и поче увелико код нас да се шапуће о могућности уласка Србије у рат, свет поче да се стеже, да се не одваја од паре и да штеди, те Димићевој трупи пође рђаво (...) Једног дана дође Димић моме оцу и, ја не знам шта је било, знам само да то поподне Стеван Дечански, Хајдук Вељко, Цар Лазар и остали

српски јунаци, носећи на глави по једну кулису, као оно алвације таблу с алвом, дођоше мојој кући и оставише кулисе у шупу. Доцније сам разумео да је Димић узјамио од оца новац за пут а кулисе и главну завесу оставио у залогу. Разуме се да их никада више није ни дигао.

На тај начин ја сам постао сопственик одистинских кулиса, на којима је с једне стране била намолвана соба, која је играла и као Кир Јањина соба и као свечана дворана цара Лазара, а на другој страни, онако преко летава, намолвана шума, која је важила и као шума и као тамница и као улица. Може се замислити колико сам ја, као сопственик одистинских кулиса, импонувао осталој деци и може се замислити колико је моралних услова имало моје позориште, које смо сада играли са одистинским кулисама.

Ето, тада се у мени зачала једна виша а не само дечја љубав према позоришту. Тада сам ја почео сам да пишем и комаде које сам са својим друговима и изводио и, што је интересантно, крај свега родољубивога расположења које је тада владало, мој први комад, који сам тада, у непуној дванаестој години, написао, био је комедија. Сећам се да је то била шала из домаћег живота и да се звала „Риђа брада“.

Ето вам дакле мога венчања са позорницом или, ако хоћете, генезе моје љубави према позоришту. Од тада је пуних шездесет година.

■ Приредила Ј. С. ■

ПОДСЕЋАЊА

Када је било прво инострано гостовање

Моје „откриће“ о првом иностраном гостовању Народног позоришта „помутила“ је колегиница др Каталин Каич и демантовала неочекиваним податком, у својој театролошкој књизи о српско-мађарским везама „Трагом саживота“ (издање Позоришног музеја Војводине, Нови Сад, 2010). Она износи податак о гостовању 20. и 21. децембра 1894, поводом двадесетпетогодишњице свог оснивања, у Народном позоришту у Будимпешти. Наводим њене податке, које је преузела из познатог позоришног лексикона Аладара Шепфлина (Schöpflin Aladar, „Magyar színháztörténeti lexikon“, I том, 157–158. Belgrádi Nemzeti Színház).

„У вези са прославом двадесетпетогодишњице Народног позори-

шта, једне од најзначајнијих културних институција у Срба – како се наводи – овај Лексикон, између осталог, бележи да се централна прослава одиграла 2. децембра у Београду уз присуство краља и престолонаследника Александра који ‘веома ревносно раде на учвршћењу српско-мађарских односа’. Том

приликом је дато позоришно дело мађарског аутора, Кароља Оберњика (Obernyik Károly) ‘Ђурађ Бранковић’ (Brankovicz György). У вези са овим догађајем састављач белешке је посебно истакао да је сцена у којој се говори о Мађарима и Србима као савезницима, изазвала велике овације код публике,

које су биле изражене узвицима: ‘Живели Срби и Мађари!’.

На гостовању Народног позоришта у Будимпешти под диригентском палицом Стевана Мо-

Проучавајући историју Народног позоришта, Зоран Т. Јовановић је откривао податке који су мењали усвојена знања. Као што смо већ објавили, између осталог је открио да је пре гостовања Дrame НП у Софији 1912, које се до тада сматрало првим иностраним гостовањем, била тродневна турнеја у Скопље и Лесковац од 25. до 29. октобра 1909. Доносимо наставак ове приче.

крајца изведене су обе химне. Поред ‘Ракоцијевог марша’ (Rákóczi induló), Верешмртијевог ‘Прогласа’ (Vörösmarty: Szózat) публици су биле, између осталог, представљене српске народне песме као и музичка дела неких српских аутора. Претпостављамо да је међу њима био и познати Мокрањчевих дела. Поводом овог догађаја цитира се и лист ‘Пешти хирлап’ (Pesti Hírlap): ‘Представа је израсла у манифестовање пријатељске, искрене, братске благонаклоности’.

Толико од др Каталин Каич, која је заслужна за регистравање тог првог изласка глумачког ансамбла Народног позоришта ван граница Краљевине Србије. (Успут, подаци о краљевима нису тачни, јер Милан тада није био краљ, већ престолонаследник Александар.)

■ Зоран Т. Јовановић ■

Ашхен Атаљанц – успешан скок

Најмлађа примабалерина у историји београдског Балета, Ашхен Атаљанц (1971) завршила је Балетску школу „Лујо Давичо“ у Београду у класи Иванке Лукатели 1988. године. Њена уметничка каријера почела је још у завршним разредима школовања, када је освајала награде на школским такмичењима, али и на Југословенском балетском такмичењу у Новом Саду. У Народном позоришту је дебитовала као Главна дријада у „Дон Кихоту“, а затим је одлично интерпретирала улогу Никије у „Сенима“ из класичног балета „Бајадера“.

Љубимица београдске публике, Ашхен је била наш најмлађи Бели и Црни лавуд, блистава и виртуозна Китри, романтична као Жизела и Мирта, грациозна Аурора, потресна Маргарита Готје, страствена Кармен, трагична Изадора Данкан, тајновита Далила...

Однегована на класичним играчким традицијама, Ашхен је убрзо прихватила савремени плесни сензибилитет као своје уметничко опредељење. После ангажмана у Државној опери Баварске

Сјај зреле игре Ашхен је приказала у јуну 2005. године. Играјући као гошћа у београдској представи „Самсона и Далила“, она је подсетила на тешке дане пролећа 1999. године, када је, упркос бомбардовању, играла у истом балету. Добила је кратко одсуство из ансамбла у Берлину да би заједно са Денисом Касаткином припремила дует из другог чина, пружајући заједно са њим Београђанима подршку и лепоту „која може да спаси свет“.

у Минхену и Државној опери у Берлину, она постаје истакнута чланица италијанског Атербалета. У нашој земљи овај познати играчки ансамбл је гостовао чак пет пута. Ашхен Атаљанц је заблистала на гостовањима 2004. када је своју публику у Београду изненадила и одушевила бравурозним савременим плесом зачудне енергије, који је даривала у поставкама Маура

Бигонзетија. У „Свадбама“ Игора Стравинског она као да се препородила у новом окружењу, као очигледно срећна играчица савременог израза, која не заборавља строгост класичног балета у којем је била сјајна интерпретаторка. То је потврдила и у Бигонзетијевој „Кантати“ у којој је отменим и дубоко страсним соло наступом показала колико је био успешан њен скок из класичне у савремену игру.

Свој 20-годишњи јубилеј Ашхен Атаљанц је обележила у априлу 2007. године у Позоришту на Теразијама балетом „La Carinera“ кореографа Микела Мероле, који је за ову поставку добио нашу најзначајнију награду „Димитрије Парлић“. Играјући главну улогу у балету, који је Мерола специјално за њу креирао, Ашхен Атаљанц је показала како су протекле две деценије уметничке ангажованости биле раздобље брушења драгуља њене несвакидашње обдарено-

сти. Савршено владање телом, лепота и изражајност плесних линија, којима су потискиване страсти, фрустрације, љубав заробљена страхом, тежња ка слободи и остваривању најтананијих емотивних жеља, Ашхен је публици подарила експресивним плесом.

У јануару 2011. године сензуалне плесне скулптуре Маура Бигонзетија у извођењу трија

сцене Народного позоришта у Београду заблиста наша примабалерина. У овом терцету инспиративног сензуалног набоја, издужених линија, несвакидашњих преплета играчких тела, а на музику песама Хенрија Персела, Ашхен је са својим врским партнерима ујединила духовну и физичку складност савремене игре.

То је Ашхен Атаљанц испољила и крајем марта 2011. године на сцени Битеф театара када је остварила својеврсни дует виолинског мага Феликса Лајка и своје игре прожете унутрашњом сензибилношћу и беспрекорном техничком виртуозношћу.

Последњих година Ашхен Атаљанц је почела успешно да се бави и педагогијом. На концертну њене Школе игре, изведеном под називом „Легенда о теби“ на сцени Атељеа 212, није било ниједне грешке. Игра коју су показале ученице Атаљанцове и њених асистенткиња, била је задивљујуће увежбана и може да служи за пример свима који данас у својим балетским студијама преносе знања и искуства деци и младима.

(наставиће се)

Гласом и духом вечити младић

О Живановој улози Дон Кихота похвално су писали и атински листови, децембра 1986. „Живан Сарамандић у улози Дон Кихота поседује чудесан и снажни глас“, изашло је у „Елетеротипији“, док је „Врадини“ писао: „Улога Дон Кихота донета је одлично. Нарочито су долазила до изражаја суптилна пијана која су подсетила на Ф. Шаљапина“.

На наговор Дејана Миладиновића, професора, редитеља и некадашњег директора опера у Београду и Новом Саду, који је остварио значајну редитељску и педагошку каријеру у САД, Живан је 1994. отишао у Њујорк, на аудицију код чувеног менаџера Роберта Ломбарда, на сцени Метрополитен опере. Ломбардо, који је био менаџер највећих оперских звезда, узвикнуо је: „Где је овај лудак био до сада!“ Тврдио је да му ни Николај Ђауров није раван. Са великим уважавањем, менаџер највећих оперских звезда је приметио да Сарамандић пева старом техником di petto.

Ова техника, коју је Живан усвојио у другом делу каријере,

после само неколико часова које му је одржао добар пријатељ и колега, омогућила му је да наступа у најзахтевнијим улогама и у познијим годинама. О томе је, у интервјуу који је својевремено објављен у Позоришним новинама, рекао: „Ову технику поседовали су само највећи: Карузо, Корели, Шаљалин, на чак и млада Марија Калас. Према томе, говорим о техници

која је апсолутна. Усавршавао сам је код великог баритона Ђорџа Петровића, који је, опет, дуго усавршавао код Базиоле у Милану. Ова техника омогућава инструментално певање са мало инвестиција, где се гласом са лакоћом и потпуно влада. То је вокална механика која даје неслућене могућности, певач пева онако како жели. Може све, остало је естетика. Уосталом, мој глас је млад без обзира на године, али не зато што га имам природно, већ захваљујући техници di petto“.

Захваљујући аудицији у Метрополитену, позван је да идуће године наступи у чувеној сали Карнеги хола у Њујорку. На том наступу, 5. марта 1995, концертно је изведена опера Н. Р. Корсакова „Царска невеста“. Под диригентском палицом Ив Квелер, уз пратњу Њујоршког оперског оркестра, Живан је наступио у интернационалној подели, са Олгом Бородином, Нучиом Фочиле, Сергејем

Лајферкусом, Алексејем Стебљанком... (у мањој улози је наступио и дугогодишњи бас Метрополитен опере Пол Плишка, који је 5. децембра 1968. певао у „Боемима“ са Милком Стојановић и Лучаном Паваротијем у Метрополитену, када је Павароти после другог чина био замењен другим тенором).

У годинама када већина певача престаје да пева први, „велики“ репертоар и окреће се лакшем или само концертима, Живан је наступао самоуверено и снажно, био је певачки феномен.

После овог наступа, Живану је понуђен ангажман који није реализован, јер је у време санкција према нашој држави српским уметницима дужи боравак у иностранству било јако отежан због виза и превоза. Из истих разлога је пропала и понуда за ангажман у Веронској арени, у улози Захарије у Вердијевом „Набуку“, али Живан због тога никад није зажалио. Во-

лео је своју земљу и сматрао се овде потпуно оствареним. Говорећи о себи и свом статусу у Народном позоришту, рекао је: „Певао сам кад сам хтео и шта сам хтео. Нико ме није малтретирао да радим оно што није за мене. Оно што нисам желео, нисам певао. Био сам у статусу екстра првака. Што се тиче моје професије, постигао сам шта сам хтео. После толико година, и дан-данас, кад изађем на сцену, певам момачким гласом. Све што радим, радим зналачки и прецизно“.

Поменимо и Живанов наступ у Вердијевом „Набуку“ у Темишвару 1996, после којег је тамошњи лист „Дневник“ објавио: „У изванредној солистичкој подели – Набука је певао Николае Мартиноу који је овом ролом успешно наступао у Веронској арени – нарочито се истакао гост из Београда Живан Сарамандић својим моћним тамним басом – као Закарија, дошавши до апсолутне супремације, што се повремено граничило са вокалном ароганцијом према својим партнерима, а што је препуно гледалиште опере у Темишвару бурно акламирало“.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ФЕБРУАР 2014.

субота 19.30 НАБУКО опера Ђузепеа Вердија 01	недеља 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 02	понедељак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 03	уторак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 04	среда 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 05	четвртак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ђузепеа Вердија 06	петак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 07	субота 19.30 РИГОЛЕТО опера Ђузепеа Вердија 08	
недеља 12.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 09	недеља 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 09	понедељак 19.30 ЈОВЧА гостује Шабачко позориште драма Борисава Станковића 10	уторак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 11	среда 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепеа Вердија 12	четвртак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 13	петак 19.30 ГОСПОЉА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 14		
субота 20.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ ДАНА ДРЖАВНОСТИ 15	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 18	среда 19.30 ЉУБАВНИ НАПИТАК опера Гаэтана Доницетија 19	четвртак 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 20	петак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 21	субота 12.00 САМО ДЕЛА ЉУБАВИ ОСТАЈУ свечано уручење Награде „Доситеј Обрадовић“ 22	субота 19.00 ЛЕТЕЋИ ХОЛАНЂАНИН опера Рихарда Вагнера 22	недеља 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 23	
понедељак 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 24	уторак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 25	среда 19.30 НАБУКО опера Ђузепеа Вердија 26	четвртак 19.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 27	петак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 28	субота 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 01	недеља 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 02	понедељак 19.30 IN NOS SIGNO опера дон Марка Фрисине 03	уторак 19.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 04

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

субота 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 01	недеља 20.30 НАШИ СИНОВИ драма В.М.Јовановића Марамбоа 02	понедељак 20.30 НАШИ СИНОВИ драма В.М.Јовановића Марамбоа 03	уторак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 04	среда 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресењакова 05	четвртак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 06	петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 07	субота 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 08
недеља 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 09	понедељак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 10	уторак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 11	среда 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 12	четвртак 19.00 КОНЦЕРТ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „ДАВОРИН ЈЕНКО“ 13	уторак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 18		
среда 20.30 НАШИ СИНОВИ драма В.М.Јовановића Марамбоа 19	четвртак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 20	петак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симић 21	субота 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 22	недеља 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 23	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 24	уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 25	среда 20.30 НАШИ СИНОВИ драма В.М.Јовановића Марамбоа 26
четвртак 19.00 ШЕКСПИР: СОНЕТИ поводом 450 година од рођења аутора и првог превода Сонета на српски после пола века 27	петак 20.30 ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА драма Стевана Пешића 28	субота 12.00 КРСТАРЕЊЕ СА МАРИНОМ НА „БРОДУ 3 У 1“ концертна представа за децу и родитеље 01	субота 20.30 ПОСЛЕДЊА ПЕСМА једночинка Аните Панић о последњим данима Јована Дучића 01	недеља 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камуја 02	понедељак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 03		

ДОГАЂАЈИ У ФЕБРУАРУ

- 08.02. **ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА**, у 12 часова
10.02. **ЈОВЧА**, драма Борисава Станковића, гостује Шабачко позориште, Велика сцена
13.02. **КОНЦЕРТ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ ДАВОРИН ЈЕНКО**, у 19 часова, Сцена „Раша Плаовић“
15.02. **СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ ДАНА ДРЖАВНОСТИ**, у 20 часова, Велика сцена
22.02. **САМО ДЕЛА ЉУБАВИ ОСТАЈУ**, свечано уручење Награде „Доситеј Обрадовић“, у 12 часова, Велика сцена
27.02. **ШЕКСПИР: СОНЕТИ**, поводом 450 година од рођења В. Шекспира и првог превода Сонета на српски после пола века, у 19 часова, Сцена „Раша Плаовић“
01.03. **КРСТАРЕЊЕ СА МАРИНОМ НА „БРОДУ 3 У 1“**, концертна представа за децу и родитеље, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
01.03. **ПОСЛЕДЊА ПЕСМА**, једночинка Аните Панић, представа поводом 70 година од смрти Јована Дучића, у продукцији Балкан филма, Удружења драмских уметника Српске и Дрина филма; подржано од стране Представништва Републике Српске у Србији и Министарства просвете и културе Републике Српске, Сцена „Раша Плаовић“

ГОСТОВАЊА У ФЕБРУАРУ

- 10.02. **МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ** | Студентски град
13.02. **ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР** | Панчево
16.02. **ОГВОЖЂЕНА** | Беч, Аустрија
18.02. **БИЗАРНО** | Шабац
20.02. **СРПСКА ТРИЛОГИЈА** | Чачак
03.03. **ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР** | Обреновац

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Ивана Ненадовић, Марија Кнежевић, Ивана Стојковић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Користићене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180